

З Україною в серці: історії працівників ЛьвДУВС, які боронять державу від ворога

Цьогоріч 1-го жовтня ми відзначаємо День захисників і захисниць України. Щодня, ризикуючи життям, вони боронять нашу землю від ворога, відстоюють українську незалежність та самобутність.

Працівники та викладачі Львівського державного університету внутрішніх справ із перших днів повномасштабної війни стали на захист рідної держави. Розповідаємо історії представників вишу, які продовжують тримати стрій та наближати омріяну Перемогу.

Андрій ГЕРАСИМОВИЧ:

«Заради безпеки та майбутнього наших рідних у тилу, ми не маємо права відступити»

До середини лютого 2023-го року Андрій Герасимович працював старшим викладачем німецької мови на кафедрі іноземних мов та культури фахового мовлення. Передчуваючи початок великої війни, 11-го лютого 2022-го, за кілька тижнів до повномасштабного наступу росії, він вступив до лав Збройних Сил України.

Зараз Андрій Герасимович –

старший сержант, начальник апаратної роти зв'язку 103-ої окремої бригади Сил територіальної оборони ЗСУ.

«Обов'язок кожного чоловіка – захищати свою сім'ю та боронити Батьківщину. Тому рішення приєднатися до армії було для мене беззаперечним. За майже півтора року перебування у зоні бойових дій траплялося чимало випробувань. Найважче – це втрачати побратимів, з якими служив пліч-о-пліч, усім ділився, підтримував та стояв у боях», – розповів захисник.

Наприкінці квітня 2022-го року разом зі своєю бригадою він перебував на Донеччині. Декілька наступних

днів після дислокування Андрій Герасимович ніс службу на посту охорони об'єкта. Саме тоді чоловік потрапив під перший у своєму житті артилерійський обстріл.

«Ми із товаришем відбігли, аби сховатися під місцевим пагорбом. За метрів 50 від посту розірвався ворожий снаряд. Нас трохи оглушило й присипало землю. Дякувати Богові, всі залишилися живими».

Осколками посікло лише приміщення неподалік, вікна та деяку техніку», – пригадав Андрій Герасимович.

Захисник відзначив, що продовжувати боротьбу його найбільше мотивують підтримка рідних та безумовна любов до України.

«Моє перше відрядження додому сталося лише через 7 місяців служби. Досі згадую цю щемку зустріч із сім'єю – дітками, дружиною та мамою.

Сила українців – у єднанні всупереч усім небезпекам, у незламності й стійкості. Тепер ми маємо бути гідними тих борців, які протягом багатьох століть оберігали Україну від нападів росії».

Андрій ДЯКОВИЧ:

«Людина, яка вирушила до зони бойових дій, повернеться звітти інакшою. Важливо спілкуватися із захисниками, не залишати їх наодинці, підштовхувати психологічно й не дати «згаснути»»

Андрій Дякович, викладач кафедри тактико-спеціальної підготовки, фахівець із домедичної допомоги, пішов волонтерити на передову у червні 2014-го року.

За освітою він – інженер-механік, але вирішив стати бойовим медиком, аби рятувати українських воїнів на фронті.

«Я бачив, як багато військовослужбовців потерпають від ран, і прагнув надавати їм своєчасну кваліфіковану допомогу. Спершу займався евакуацією поранених бійців та забирати тіла загиблих, аби пізніше передати їх рідним», – зазначив Андрій Дякович.

За період російсько-української війни він допоміг багатьом воїнам пережити травми та повернутися до життя.

«Одного із моїх друзів поранили на війні, і якоюсь миттю дивлячись на свої ура-

ження, він почав занепадати духом. Я розмовляв із ним дві години й таки зміг витягти зі стану важкого стресу», – розповів Андрій Дякович.

Зі своїми побратимами він організував благодійний фонд «Повернися у майбутнє» та відкрив у Львові Центр психоемоційного відновлення. Його мета – допомогти людям, які страждають від посттравматичних розладів. В установі надаватимуть безоплатні консультації та лікуватимуть завдяки різним методикам, зокрема флоат-терапії.

Крім того, Андрій Дякович поділився: «У нас є ідея – створити у Карпатах окремий центр сімейної та індивідуальної реабілітації, а потім масштабувати цю ініціативу до всеукраїнської мережі. Певен, що усе вдасться!».

Григорій ЧОПИК:

«Наші діти не мають продовжувати цієї війни, тому ми повинні завершити її самотужки, зберегти суверенітет та цілісність держави»

До березня 2022-го року Григорій Чопик працював в «Академії поліції» ЛьвДУВС. Потім приєднався до лав Збройних Сил України.

Свій перший бойовий досвід пережив під Одрядівкою, що на Донеччині, під час мінометного обстрілу. Крім того, брав участь у боях на Бахмутському напрямку – під Андріївкою, Курдюмівкою та Кліщіївкою. Зараз він служить у навчальному підрозділі піхоти ЗСУ.

За зразкове виконання військового обов'язку Григорія Чопика нагородили медаллю Міністерства оборони України «Ветеран служби».

«Як нащадки козаків та славетних воїнів УПА українці здатні дати відсіч будь-якій агресії, адже ми захищаємо даровану Богом землю», – відзначив захисник.

З Україною в серці: історії працівників ЛьвДУВС, які боронять державу від ворога

Закінчення. Початок на стор. 1

Роман ДЕМКІВ:

«Вся українська історія – з часів Київської Русі й дотепер – просякнута духом визволення. Тому всім, хто зазіхає на нашу державу, буде дуже несолодко»

Доцент кафедри теорії права, конституційного та приватного права ЛьвДУВС Роман Демків приєднався до лав Збройних Сил України одразу після початку повномасштабного вторгнення. Він став на захист нашої держави 28-го лютого, й тепер перебуває на посаді діловода служби ракетно-артилерійського озброєння логістики 62-го батальйону 103-ої окремої бригади Сил територіальної оборони ЗСУ.

торії та просуваємося уперед, хоч як буває складно. Адже українці – єдині господарі на своїй землі. Ми знаємо, за що боремося та яку мету ставимо – повернути історичні кордони держави, відстояти незалежність.

Український гнів визрів та зростає щодня», – зазначив Роман Демків.

Захисник розповів: на фронті його дуже надихають листи та малюнки, що надходять від діток, а також підтримка волонтерів та благодійників.

Він також додав: «Сильно мотивують люди, які пережили окупацію. Попри те, що багато втратили, вони залишилися щирими та добрими, готові віддати останнє, не припиняють діяти й допомагати ЗСУ. Таких українців неможливо здолати!».

До цього Роман Демків був старшим стрільцем стрілецької роти та виконував обов'язки командира мінометної батареї. Протягом тривалого періоду допомагав підрозділам цивільно-військового співробітництва.

Перший серйозний досвід у бою він отримав цьогоріч у січні під Кременіною, що на Луганщині, під час наступу ворога. «Поступово ми відвоюємо тери-

Андрій ЯРОСЛАВСЬКИЙ:

«Коли наші хлопці повертаються із зони зіткнень і дякують мені за ті знання, які їм передав, це окрилює»

За понад 20 років служби в українському війську Андрій Ярославський набув неабиякого досвіду, став майором ЗСУ. Неодноразово ніс службу під час сучасної російсько-української війни. Виконуючи бойове завдання, отримав контузію.

У Львівському державному університеті внутрішніх справ він працював 10 років, більшість із яких – на посаді викладача кафедри тактико-спеціальної підготовки.

Сьогодні Андрій Ярославський, як старший інструктор Міжнародного центру миротворчості та безпеки, займається підготовкою підрозділів ЗСУ до ведення бойових дій.

Чоловік зауважив: «Робимо на цій

діяльності великий акцент, адже від рівня підготовленості залежить життя воїна та його побратимів, якість виконання бойових завдань.

За його словами, українці переможуть ворога не численністю, а завдяки військовим вмінням та загартованому духу.

«Країна-терористка завжди тиснула й зазіхала на українську культуру, наші території, намагалася асимі-

лювати цінності та нав'язати власну ідеологію. Але наш народ не звик коритися на відміну від москвитів. Це те, що нас визначає та відрізняє від ворогів. Українці накопичили стільки гніву й бажання прогнати окупантів, що цього вже не зупинити», – відзначив Андрій Ярославський.

Спілкувалася Ганна Бенедюк

Здобувачі університету опановують основи української жестової мови

Курсанти та магістранти Львівського державного університету внутрішніх справ відвідали заняття на тему «Знайомство з основами української жестової мови для правоохоронців».

Майстер-клас для вихованців вишу провела голова Львівського відокремленого підрозділу Всеукраїнської асоціації перекладачів жестової мови та людей з інвалідністю Олена Чернишова.

«Жестова мова – це засіб, що усуває бар'єри у спілкуванні з людьми, які мають порушення слуху. Тому важливо знати основні принципи чутливої комунікації з ними, аби за потреби надати вчасну допомогу», – наголосила спікерка.

Спершу вона розповіла юнакам і дівчатам історію виникнення жестової мови. Крім того, показала основні жести, які допоможуть майбутнім правоохоронцям порозумітися із людьми, які мають порушення слуху. Курсанти дізналися, як завдяки жестовій мові пояснити фрази «Я – поліцейський», «Виклик 103» та «Ви у безпеці».

Завідувачка відділення актуалізації навчання та практичної підготовки ЛьвДУВС Олександра Захарова зазначила, що знання базової жестової мови для правоохоронців – це можливість виявити повагу до осіб з порушеннями слуху й гарантувати їм відчуття безпеки. Під час заняття вихованці вишу навчилися вико-

ристовувати жестовий алфавіт, називати предмети, вітатися, ставити запитання, а також висловлювати почуття жестами.

Олена Чернишова запропонувала присутнім переглянути музичний відеоролик «Я частина світу» із супроводом жестовою мовою. Він створений Програмою розвитку ООН до Міжнародного дня прав людей з інвалідністю.

Фахівчиня також поділилася інформацією про мобільний застосунок «Перекладач ЖМ», що доступний за цим QR-кодом.

«Для нас як захисників правопорядку вкрай важливо розуміти різних людей та знати, про що саме вони хочуть повідомити чи попросити. Сьогодні ми дізналися багато нового й корисного, тож зможемо впевненіше спілкуватися із людьми, які мають порушення слуху», – зазначила курсантка 3-го курсу факультету № 3 Дарія Ковель.

Захід відбувся за ініціативи відділення актуалізації навчання та практичної підготовки ЛьвДУВС.

Ганна Бенедюк, світлина Діани Паук

З турботою про довкілля

Курсанти та курсантки ЛьвДУВС долучилися до толоки у Лапаївському лісництві. Захід відбувся у рамках проєкту «Висаджуємо ліси разом».

Торік у вересні вихованці вишу вперше навели лад у лісах на околицях Львова. А вже весною – висадили понад 300 молодих дерев там, де нещодавно відбулась вирубка.

«Ми хочемо зберегти українські ліси. Тому вирішили спонукати нашу молодь дбати про довкілля та відповідальніше ставитися до природи», – підкреслила ініціаторка акції, випускниця ЛьвДУВС Софія Петрів.

За її словами, під час толоки, яку провели у Лапаївському лісі,

учасники акції зібрали значно менше сміття, ніж торік.

«Наша ініціатива дає результати. Сподіваюсь, що так буде й надалі. Адже від кожного із нас залежить майбутнє планети», – переконана Софія Петрів.

Здобувачі університету кажуть, що будуть і надалі активно підтримувати екоініціативи. Хлопці та дівчата закликають усіх небайдужих долучатися до такої важливої та потрібної справи.

Відділ зв'язків з громадськістю ЛьвДУВС

ІСТОРИЧНІ ПОСТАТІ УКРАЇНИ

Петро Конашевич-Сагайдачний

«Мало кого так шанували та славили в Україні, як його. Славився він [...] як вірний син України, що любив свій народ щиро та гаряче», – Михайло Грушевський

«Сагайдачний був наділений надзвичайною мудрістю й, окрім того, – великою відвагою та бравадою, нехтував власним життям; першим ішов у бій, останнім його покидав...», – сучасник Петра Сагайдачного Шимон Старовольський, праця «Сарматські воїни»

Славний гетьман, «батько українського козацтва» народився близько 1577-го або 1578-го року, за іншими версіями – 1570-го, у селі Кульчиці Перемишльської землі Руського воєводства (нині – Самбірський район Львівщини).

Його родина, найімовірніше, мала шляхетське походження. Петрового батька звали Конашем (або Кононом), тож саме від цього імені (або ж від імені одного із давніх предків) він успадкував прізвище Конашевич.

Іншу частину – Сагайдачний – Петро отримав завдяки неабиякій вправності у стрільбі з лука (шкіряний чохол для стріл мав назву «сагайдак»).

Освіту майбутній очільник козацтва здобував на Волині в академії, заснованій Костянтином Острозьким. Пізніше працював домашнім вчителем та помічником місцевого судді Києва Яна Аксака.

Військова кар'єра Петра Конашевича-Сагайдачного почалася орієнтовно 1595-го року. Приєднавшись до козаків, він швидко здобув довіру та двічі ставав повноправним гетьманом Запорізького Війська.

Як чудовий стратег та мудрий полководець, здійснював успішні походи проти московії та Османської імперії. І це попри те, що часто чисельність воро-

жих загонів перевищувала козацьку у декілька разів.

Під час наступу на Москву, допомагаючи польському королеви Владиславу вийти з ворожої облоги, Петро Конашевич-Сагайдачний легко зупинив російських воявод та здобув мури міста. Підрозділи московитів, добряче злякавшись наступу козаків, за своєю «віковою традицією» просто наживали п'ятами.

Історик Михайло Грушевський зазначав, що «ніколи

перед тим козаки не мали такої сили й слави, як за Сагайдачного».

Справді, за часів гетьмана козацтво стало не лише міцною військовою, але й культуротворчою та релігійною силою. За сприяння Конашевича-Сагайдачного Запорізьке Військо вийшло на міжнародну політичну арену й заявило про свої плани на будівництво української незалежної держави. І для їхнього втілення козаки мали всі можливості, адже ставали дедалі сильнішими.

Прикметно, що Сагайдачний провів багатоступеневу реформу козацтва за зразком армії тогочасної Європи. Він перевів устрій Січі на військовий полковотенний лад, переозброїв козаків та забезпечив для них регулярну платню за участь у походах.

У 1620-му році разом з усім козацьким товариством гетьман вступив до Київського Богоявленського братства, підняв «степових лицарів» на захист православ'я та освітнього братського руху.

Наступного року Петро Сагайдачний взяв участь у Хотинській битві, ставши на чолі «збірного» війська. Тоді об'єднані сили козаків та Речі Посполитої розгромили османські загони й поклали початок занепаду Туреччини.

Саме під час тих подій легендарний ватажок запорожців отримав смертельне поранення від ворожої стріли. Кілька місяців він провів у своєму будинку прикутим до ліжка. Помер Петро Конашевич Сагайдачний 10-го квітня 1622-го року.

За заповітом гетьмана значну частину його грошей було передано на благодійні потреби, зокрема до Київського братства та Львівської братської школи.

За новітніми історичними дослідженнями

Що подивитися та послухати про захисників і захисниць України?

Зараз, у період російсько-української війни, розуміємо, що Герої – це не лише люди, чії портрети бачимо на сторінках підручників з історії. Це ті, хто живе поміж нас, – військові, медики, волонтери, правоохоронці, тобто усі, хто працює на забезпечення потреб фронту.

Цього разу пропонуємо добірку YouTube-каналів та подкастів, у яких ви знайдете інтерв'ю із нашими захисниками та захисницями та послухаете їхні історії.

«Віддушівдушу»

Про себе автори цього каналу пишуть так: «Це програма, яка змушує інакше подивитися на героїв сучасності, відомих людей у світі спорту та шоу-бізнесу. Цікаві, гострі, прямі питання змушують респондента показати справжнього себе, не ховаючись за повсякденною маскою».

Однак з початком повномасштабного вторгнення автори проекту дещо змінили вектор діяльності й поча-

ли запрошувати на інтерв'ю волонтерів та військових, які зараз захи-

щають Україну на фронті. Героями відео стали: український захисник, ветеран та доброволець Денис Квебек, кулемниця Збройних Сил України Оксана Рубаняк, командир взводу 3-ої окремої штурмової бригади ЗСУ

Владислав Дацик та інші. У форматі бліцінтерв'ю вони відповідають на запитання про службу у війську і через власний досвід розкри-

вають обличчя війни.

«Бомбардир»

Спершу автори проекту висвітлювали події зі спортивного життя України. Проте після початку повномасштабної війни команда YouTube-каналу дещо змінила фокус: зі спорту на суспільно-політичну тематику та розповіді про українських Героїв.

Ведучий проекту Роман Бебех спілкується із військовослужбовцями, волонтерами, музикантами та інфлюенсерами, а також знімає репортажі з фронтних зон та публікує роз-

повіді місцевих мешканців про події, які їм довелося пережити.

Героями одного з останніх відео «Бомбардира» стали азовці, які вели запеклі бої в оточеному Маріуполі. Двадцятирічні командири підрозділу «Контакт 12» розповідають, як їм вдається керувати значно старшими побратимами та надихати молодших.

Також на каналі ви переглянете історії іноземців, які воюють за Україну, інтерв'ю із Сергієм Притулою, репортаж з-під Бахмута та знайдете багато іншого контенту.

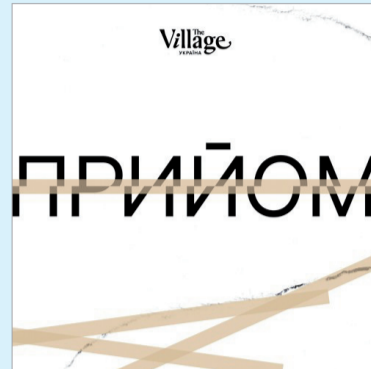

«Прийом»

Це подкаст від The Village Україна про українських військових та їхній досвід, почуття й комунікацію під час війни.

Головний ведучий подкасту – Артем Осипян, український психотерапевт та правозахисник, який після 24-го лютого став добровольцем й відтоді співпрацює із військовими.

«Я був і залишаюся психологом та психотерапевтом, адже, перебуваючи на фронті,

продовжую активно спостерігати й рефлексувати, що відбувається зі мною й моїми побратимами. Подкаст – це гарна нагода ділитися цими спостереженнями», – коментує Артем Осипян.

Серія цих подкастів допоможе цивільним краще зрозуміти військових. Окрім того, автори дають нам певні підказки, як правильно діяти у стресових ситуаціях, тримати зв'язок із людьми на фронті, спілкуватися із тими, хто пережив травму.

«Свої серед своїх»

Цей проєкт містить розмови з військовими про їхнє життя «до» та «після» повномасштабного вторгнення, побут і мотивацію, волонтерів і цивільних, про ставлення до життя у досить мирних містах та інтеграцію ветеранів, захват та розчарування під час та після служби.

Ведуча Наталія Патрікеєва запрошує на інтерв'ю захисників із різним досвідом та професіями. Адже військову форму змушені були одягнути художники, вчителі, акробати, музиканти...

«Коли військові у формі та на службі – суспільство сприймає їх як героїв. Але чи буде так у цивільному житті? Як самі

солдати та офіцери хочуть, щоб до них ставилися? Чи варто розпитувати про роботу, дякувати за службу або просто цікавитися як справи?». Відповіді на ці та багато інших запитань ви можете знайти в епізодах подкасту.

До речі, у вересні стартує другий сезон проєкту. Автори дещо змінили формат і тепер у кожному епізоді обговорюватимуть кон-

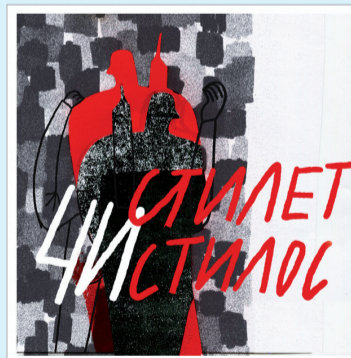
кретну тему, актуальну в умовах війни. Вони детальніше розглянуть проблеми, з якими стикаються українці, які стали долав Сил Оборони, та обговорять шляхи їхнього розв'язання.

«Стилет чи стилос»

Спільний проєкт Центру досліджень визвольного руху та Ukraïner про українців-сучасників, які долучилися до ЗСУ, аби протистояти

ворогу. Директорка Центру Дарія Гірна спілкується із письменниками, істориками, науковцями, які стали на захист нашої держави.

Тут – про роль української інтелігенції в окопах, генезис сучасної війни, Україну та її майбутнє. Мета проєкту – розповісти, чому ці люди вирішили промінати стилос (перо) на стилет (зброю), а також про те, що з цього є ефективнішим у боротьбі за ідеали.

Окрім власного досвіду участі у бойових діях, герої подкасту діляться роздумами про те, як наблизити нашу Перемогу та відбудувати Україну після війни.

